

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L' IGNORANCIA PER 1882.

Composicions presentades derrerament:

Núm. 3.—Una deiva.—Lema:

*Sent á di moltes vegades
 Al qui vé de per endins
 Qu' augmentan ses ensaymades
 Sa vessa d' els mallorquins.*

SES PROCESSIONS DEL CORPUS.

Sa processó del dia del *Corpus* que celebra cada any amb tota pompa La Seu de Mallorca va essé enguany una solemne funció que no deixá res que desitjá, ja en concurrència escullida, ja en compostura, ja en gravetat, ja en riquesa d' ornaments, ja amb animació des vecindari.

Sa processó des dilluns passat, que va essé sa diada del *Corpus* per sa Parròquia de Sant Miquel, fonch també molt concorreguda; y si bé hey trobarem demés aquella partida de nins, que encara duan sa llet en es morros com solen di en mal mallorquí, y qualche vestit qu' era milló per un ball que per una funció seria, vérem amb gust suprimits es ramells de sa cóua del Dimòni de Sant Miquel y ses jòyes mundanes que solian posá abans á sa custòdia, amb altres novedats que demòstran es bon gust que presidí en es seu arreglo. Sa gent no va fé falta en es seu curs, ni á la Rambla.

Es derré dijòus tenguérem també sa processó anomenada de sa *Moxeta*, á causa d' es nòm de sa seua fundadora; qu' encara que senzilla y poch concorreguda com sol essé sempre, no deixá d' aná acompanyada d' aquella gravetat amb que sol solemnisá ses seues funcions La Seu de sa nostra illa.

Es divèndres però qu' era sa diada de Santa Eularia, es dissapte que va essé sa de Santa Creu, es diumenge que fonch sa de Sant Jaume y es dimars qu' era sa de Sant Nicolau passaren per nòltros com á dies ordinaris, perque aquestes Parròquies se retregueran de

fé processons lo mateix qu' aquests anys passats.

¿Y perque? preguntam nòltros. ¿Acas duran encara es motius que serviren d' excusa á n' es seus Rectòs ó Confraries del Santíssim per deixarles de fé? ¿Son es señós de la Parròquia, es sa Confraria ó es Rectó es qui no la vol celebrá? Rès sabem nòltros, ignorants, sobre aquest particulá, però axí com alabam y alabarem sempre es que sa Parròquia de Sant Miquel haja continuat tradicionalment es fé sa seua acostumada y lluhida processó, sense fé falta cap any, llaméntam vivament es que ses altres Parròquies tengan aquesta apatía, sabent com saben que tots es seus feligresos ó la majoria d' ells llaméntan també com nòltros aquesta indiferència en vés d' una funció que se pòt di sa més solemne y sa més hermosa de sa nostra religió catòlica.

Sa visita oficial de nòstro Señó Sacramentat á tots es seus feligresos pobres y ríchs, alts ó baixos, devòts ó indiferents, féta cada any y en es temps més apropòsit, es no solament una peñora de s' alegría des pòble y una vivíssima resurrecció des nòstros sentiments més íntims, si que també es un embat que encén es foch des catolicisme qu' entre cenra y caliu conserva es pòble baix arrelat dins es seu còr, y es ademés un acte que contribueix en gran manera á n' es foment industrial y comercial des país y fins y tot á s' higiene y ornató ó ornament de sa població.

Gracies á sa processó ses families espargides se reuneixen á casa de sos pares y referman aquelles bagues d' unió íntima que pugan haversé afluxades per sa ausència ó pòca comunicació.

Gracies á sa processó es manestrals y ses seues espòses y fíyes procuran tení un vestidet decent que posarsé aquell dia, el qual serveix després per presentarsé en públich d' una manera ben vista.

Gracies á sa processó se fa neta sa casa alguns dies abans, y s' emblanquina es fròntis y se fregan es poms de llautó d' es halcons y se repintan es fèrros y s' espolsan ses persianes..... Y

sinó: qu' heu diga La Sala de Ciutat. ¿Quants de carrés hey ha escusats dins totes ses Parròquies; quantes families, que sòls aquest dia de gaubansa y *asue-to* rēben visites de gent estèrna?

Llevau sa processó del *Corpus* de Sant Miquel y dins poch anys ses fatxades des carrés d' en Camaró, des Campo Santo y altres vies poch frecuentades no es podrán mirá de nègres.

Molts d' aquests carrés no s' agranan més qu' un dia cada any y es es dia que n' ha de passá sa processó. Anau, correu per dins Ciutat y examinau y compareu es carrés d' aquesta Parròquia amb altres de ses demés y tocareu amb ses mans com es una veritat lo que vos dich.

Es beneficis morals, socials y materials produhits per aquesta funció grave y solemne al mateix temps que populá feyan que Palma en temps primé pogués presentá á n' es pagesos y forastés tota una setmana d' agradable passa-temps, tota una octava de fèstes qu' eran en benefici de sa civilisació des pòble y conservació de sa Religió Catòlica, que es pòt di qu' es sa general de Ciutat.

¿Y aquests mèdis actius y poderosos per combatre s' indiferència y fredó de molts, no son ó no volen essé regoneguls ni admesos com á d' indisputable conveniència p' es Rectòs ó Confraries de la major part de Parròquies de Ciutat!

Sòls fins mesquins pòden essé causa d' aquest retrahiment que no aplaudeix sa gent sensata ni sa generalitat de vehins de sa població.

Desitjariam qu' aquests señós y corporacions se posassen sa má al pit y meditassen un poch sobre s' utilitat de torná á n' es temps antich y de refé altre vegada aquelles hermoses processons qu' es feyan no fa molts anys; aquelles funcions populás qu' ha sabut conservá sa Parròquia de Sant Miquel, qu' es sa més pobre de totes.

Que reflexionin qu' axí heu reclama es mateix bé de sa Religió qu' administran; y fassa Deu que convensuts amb humildat d' aquí l' any qui vé des nòstros bons propòsits tornem á veure dins Ciutat aquella alegre setmana d' altre temps.

Perqu' aquesta fos més completa hau-

rian també de fé processó es dimecres un ó varios des Convents qu'hey ha à Ciutat que conservan sa prerrogativa de celebrá sa diada del *Còrpus* es diumenge després de s'octava, y axí tendriam sencera sa setmana de processons.

No voldriam havè predicat dins un desert. Es bòn fi nòstro no mereix aquesta paga.—PEP D' AUBENA.

SOMIT DEL PELEGRÍ.

¿No veïx un nègre castell
Entre hòyes llunyanes?
¿No sentiú la remor fosca
Que tot el pinar ne llansa?
Remor que pareix l'alé
De las fèras del boscatge,
Castell que remou el sòmit
De les antigues batalles.
Es de nit, farest silènci
Que me fa tremolar l'ànima
Y cada recó me sembla
La fosca imatge d'un lladre.
Gelats mos membres tramolan;
Apenas la vista he alsada
Puis que'm fa por la remòr
Y las sòques de los arbres.
Caminant per dins el bòsch
Som com un au solitaria
Que cerca son niu penjat
Demunt les branques d'un arbre.
Som un pòbre pelegrí
Que'l resó de la campana
Ha cridat cap al castell
Per demanar hospedatge.
«Camina, no tenguís por,
»Pujar un coster te falta
»Per arribar al castell
»Qu'está demunt la muntanya.
»Fé via, trist pelegrí,
»No t'espantis, ten coratge.»
Axò li diu à mon còr
El resó de la campana....
Torna à sonar la remor
Y jò retur la petjada.
Mir per tot y no veïx rès
Més que pins y fosques mates
Y seques molt pòch à pòch
Diguent fort per enganarme:
«No tenguís por, pelegrí,
»Son les muntanyes que parlan.»
Més ¡ay! ¿qui'm crida? ¿qui es?
He sentit que me xistavan...
He vist dos ulls com à fòch...
He sentit moure unes ales...
Tal vòlta serà una òliba
Qu'aquí es trobava amagada.
«Fé via, trist pelegrí,
»No t'espantis, ten coratge.»
El rellòtge del castell
Va tocant y jò contava;
Cada sò que me venia
Mitx apagat per l'oratge
Quant un llamp me fer la vista
Y no vaïx veure cap arbre,
Ni cap castell, ni camí,
Però si una sombra humana
Que cap à un avèch me duya
Per fòrsa sempentetjantme.
Era aquell avèch inmens
Y mos pèus ja hey llenagavan....
Caïch à la fi... baix des llit
Perque tot axò heu somiava.

SILENCIO.

SA TERTULIA DE SON REL.

II.

—¿No tròba, tia Coloma, que Don Jaume te còses ben rares?

—Ja heu veus, Catalineta, (es aquella jove qui'n te quinze.) No va de flochs ni banderetes. Vòl educació sèria, instrucció sòlida, y virtut verdadera. Amb axò estich amb éll.

—Ja quedarém molt bé, quant venga y seguesca parlant d'enseñansa, si vostè es pòsa de part sèua.

—Conxa, (es aquella des devuyt anys) no prenguis à mal que jò estiga à favó de ses idèes de Don Jaume. S'enseñansa del dia es molt viciosa, y es resultats parlan: basta veure sa multitud de matrimonis desgavellats que se passetjan per totes parts, y es desordre social à que mos conduexen ses costums modèrnes. Tú te n'has llamentat més de dues vegades devant mí, apesà de no coneixe molt sa societat del dia, perqu'ets jove encara.

—Veys, atlòtes, com Don Jaume es puntual. Ja'l sent que vé.

—Ave Maria Purissima.

—Concebuda sens pecat. *Adelante.*

—Bòna nit tengan aquestes señores.

—Deu lo quart, Don Jaume. Prenga *asiento*. Na Catalineta y na Conxa, ja trobavan qu'es torbava.

—Com ahí no quedaren acordes....

—Y si à vostè no li agrada rès de lo que feym.

—Dispens, Catalineta. No recòrd havè dit que no m'agradassen ses variedats de labors en que vostès s'ocupan; si acàs, hauré criticat s'elecció que se fa d'unes en preferència à ses altres; falta que no dexa d'essè molt grave. En quant à mí, ha de sèbre, que s'obra d'art y d'ingèni m'encanta; y qu'estich admirat de que ses directores de Col·lègi, aquí, à Mallorca, à Ciutat y à ses viles, posehescan tants de conexements com demòstran en ses sèues òbres, perque, ademés de ses frivolidats qu'han d'enseñà, per satisfè ses exigències de ses familiè, totes saben tayá y cosí, clavá padassos y zerzi esqueixos, còses que pòques de ses sèus dexeibles, los demanan y totes deurian sèbre: es un article indispensable dins una casa. No son, no, responsables ses mèstres, des mal sesgo qu'es dona à s'enseñansa de sa dòna. Ses culpables son ses mamays ó marasses, que se creuen qu'ets homes de señy se dexan agafá dins una xèrxa de *crozet* ó devall una ventaya de quinqué, fèta de paperins, axí com ets atlòtes solen agafá ropits y rossiñols.

—¡Heu veu! Ja no li agrada que fassem *crozet* ni ventayes.

—Señoretas, posant exemples mos entendrem, ó jò m'explicaré milló.

Vostès conexerán atlòtes à sa sèua

costura, (mentres no les anomenem, no será murmulá,) tant pòbres que ses sèues mares van à jornal cada dia, se privan des pa necessari p'es sèu aliment, vèsten de despuyes de persones caritatives y sa sèua mèstra no còbra retribució perque.... ha de guañà el Cèl per mèdi de sa caritat.

—Sí, señó, més de deu.

—Ydò, bònó. Aquestes atlòtes se dediquen à ses matexes labors que vostés, vèsten lo mateix que vostés y en tot pretenen essè iguals à vostés que ténen mèdis sobrats y coneguts per viure amb opulència. Suposem que quant surten des Col·lègi, vetx una atlòta molt guapa y ben vestida: du ses ungles llargues, y farina pe sa cara y sabates amb tacó devall sa font des pèu, y randes p'es puñs y p'es còll, y tota aquella partida de lassos que solen convertí una dòna amb un *muñeco*, parescut à un barco de rey en dia de gala majó. Suposem que me enamor d'ella, perque s'amó no té conseyés, y que quant som à s'enforná, sé qu'es pòbre, motiu insuficient per dexarlè, perque'm fas sa reflexió que sa dòna fa sa casa, y ella rèb una educació que, segons ses costums modèrnes, es *esmerada*. Me cas y adorn totes ses habitacions amb cuadros brodat *al cristal*, à la *felpilla*, amb floreros, birimbòyes y perendengues. Es méus coneguts alaban ses grans habilitats de sa mèua dòna. Casi estich content d'haverla cercada pòbre, perque tots me diuen qu'aquells trabays son de molt de mèrit. Es dia siguent sa criada diu: «Señó, m'en vatx,» y'm tròp que sa mèua dòna no sab ventá en es foch. Paciència: visquem de la fonda. Un altre dia enraygan per fé bugada, sa criada cau malalta y sa señora may ha vist encovoná. Amb sis dies de jornal de madò Bèt, sa veynada, tot queda arreglat. S'en vé s'estiu, ella s'ha de fé un vestit nou y sa modista corre quinze dies cercant mòstres y asseljant: jò, com se supòsa, vatx à cas sastre. Deu mos envia infants y sa cosidora ha de corre sempre per arreglá vestidets y vestes arreus.

Ara, diganme vostés: si sa mèua sògra en lloch de fé pèrde es temps à sa fiya fentla brodá *al punto ruso*, y à la *caligrafia*, y *al oro*, l'hagués enseñada d'aguiá, rentá y fé bugada: si en lloch de fé cuadros *de mesas revueltas* y *de flores ideales*, s'hagués dedicada à cosí y à tayá, ¿creuen vostés que sa mèua bossa estigués tant pansida com estará després de satisfè tants de gastos com es que m'ocasiona sa sèua ignorancia, si ella sabés arromangarsè, posarsè un cañom y maneljà ses tisores?

—Té molta de rahó.

—¿No los pareix que sa mèua dòna, quant entrá à ca-mèua, dexá totes ses sèues habilitats à sa pòrta ó penjades à sa paret?

—Sí, señó.

—Ydò, suposem are que som un pò-

bre empleat qu' he mesté sèt doblés per fé un sòu, ó un manestral que sòls guaïny lo necessari per sosteni sa casa estirant es padàs, é l' amo d' una posesió que fas mii duros de renda y es lloch no m' en trèu vuycents, ainy de hòn esplet, zahont anirán à parà dins poch temps, aquelles canies brodades y mocadós amo randa, y anagos de *ganxet*, y cuadros, y iloreros, y capses de papé *bristol* y demés *zarandajas* que dugué sa dòna quant mos casarem?

—A sa casa de *préstamos*.

—¡Angela Maria! ¿Veuen vostés, ara, perqu' ets homos de judici tenen tantes dificultats per casarsé?

—Bòno, ¿y si ella es rica?

—Dòna Miquèla, vostè ha tocat un assunto que mos donará tela per tayá y cosí per llarch, un altre vetlada.

—Però ha d'essè demá vespre: (totes.)

—Será, si Deu heu vòl. Bòna nit tengan.

MESTRE PEP.

PREGUNTES Y RESPOSTES.

—¿Quant durán sa cara neta
Ses joves de quí fa fé?

—Quant no es posarán pasteta
Ni altra blanca mistureta
Que sa qu' es sèu còs ja té.

—¿Quant hey haurá sentiment
P' es gènre en morí sa sògra?

—Quant en so sèu testament.
Li deix de dobles cent
Y entre, y entre, qualche gròga.

—¿Quant hey haurá hòns fadrins
Que no duguin picardía?
—En havè perdut es grins
Y está enterrades endins,
Ses sògres d' avuy en dia.

—¿Quant será en lo general
Dreta sa tòrta justici?
—Quant don conta cada qual
Si ets uys de poll li fan mal;
Al altra mòn en judici.

—¿Quant es nòstro Ajuntament
Fará adobá ets impedrats?
—Quant nòstros anem cayguent,
Quant plòri tota la gent
Amb sos pèus escalabrats.

—¿Quant y còm serán ses Fèstes
Y Fires qu' han de fé enguañy?
—¡Ay! no 'n parlem més d' aquestes
Mos sortiran tan farestes
Còm ses que férem antaany.

M. DULEY.

UN JOVE ARTISTA.

Succehí una vegada qu' un jove pintó fé un cuadro de molt de mèrit, qu' es mèstre no hey trobava rès que dí. Però éll s' estassiava tant amb sa sèua òbra que no acabava de mirarlasé; y amb aquest motiu suspengué es sèus estudis creguent que ja no era possible qu' es sèu pinzell produhís una còsa milló.

Un dematí volguent torná recrearse amb sa sèua òbra la trobá enterament emblanquinada per ma des sèu mèstre.

Plè de disgust y tot furiós aquell jove pintó se presentá à n' aquell reconvenintló per tan cruèl procediment.

—Necessari m' ha estat, estimat mèu, (digué es mèstre,) s' obrá d' aquesta manera; sa pintura efectivament era bòna, d' un mèrit especial y una pròva de sa tèua aplicació y talent, però també havia arriba' à sa tèua perdició.

—¿Còm? (preguntá admirat es deixeble.)

Y es mèstre li contestá:

—Perqu' havia observat amb gran sentiment que tú no estimavas amb sa tèua òbra à s' Art sinó à tú mateix. Creumè, encara que te pareixqués una còsa acabada no ley havias de considerá. Pensa qu' es un estudi; per consiguient torna pendre es pinzells y veurèm còm la deixarás ara de nòu.

Plè de confiança y ardor, efectivament los torná pendre y acabá una òbra alabada de tots es pintós que l' han vista.

¿Qui devia essè aquest jove artista? preguntarán molts.

Es mèrit está amb so endevinarhó.

UNA SEUVATGINA.

GLOSES POPULARS.

Un hòmo se colga bò
Y l' ondemá no se lleva,
Dos ó tres dies jamèga,
Fa testament y se mòr.

Una berganta broda'va
Y heu tornava à desfè,
Per tení feyna que fé
Quant s' estimat hey anava.

Madoneta jò per vos
Qualsevòl còsa faria;
Però pe sa vòstra fiya
Dalt una creu moriria
Còm Cristo, p' es pecadós.

Jò voldria torná neixe
Petita per gran torná,
Y per poderte agradá
Dos dits més voldria creixe.

Cent quintás de carabassa
No fan un' unsa de greix,
Y aquell qui es ase quant neix,
Y aumenta axí tant còm creix
Quant se mò no 's agut massa.

Si voleu tení bòn dia
Quant vos llevau es matí,
Primerament heu de dí
Jesús, Josèp y Maria,
Qu' es sa milló compania
Que tot cristiá pòt tení.

Vòls que 't diga sa rahó
Per quins estils has de viure,
No has de plorá ni riure
Ni está content ni falló.

Sa madòna d' aquest llòch
Mos dava sopá à les fosques,
Y mos menjavam ses mosques
Per miques de camayòt.

A mí m' en prendrá estimada
Còm es gat de Turixant
Que morí miulant, miulant,
Mirant una sobrassada.

Sa madòna d' aquest llòch
Sempre va pòrtes ubèrtes;
Carrega sa gent d' ofertes
Promet molí y ataany pòch.

Bòn-Jesús vos que voleu
Sa nòstra salvació,
Concedimnos es perdó
Per los mèrits de la Creu.

Estimada pensauhí
Un ainy si no basta un mes;
Perque 'n havè dit que sí
Es pensá ja hey es demés.

XAROGAS.

XEREMIADES.

Tant desitjós va es públich de processons que dimars passat encara es passetjavan per dins es carrés de Ciutat una partida d' atlòts y atlòtes desfressades de Sants y Santes, sense haverhí cap processó aquell dia.

Segurament que devian aná à ses cases amigues perque les véssen, y amb s' esperansa de qualche ruda de confits.

**

A dues torres cègues qu' hey havia à Menorca los han tornat la vista per influèncis d' un señó Diputat.

¿Y à sa nòstra torre de Porto-Pi que fa tres ó quatre ains que no hey veu cap mica de dia may li han de torná la vista?

Céga còm está, rès mos pòt dí de lo que mos deya abans. Abans en veure barques, fossen ses que fossen, mos ho

feya à sèbre amb sa necessaria antici-
pació. Ara quant heu sabem ja les te-
nim dins es Mòll.

Ella, à ses barques los diu sempre:
«Ara vé es pòrt de Palma,» però à n'es
nòstro pòrt no li diu may «Ara vénen
barques.» Partiguem-noshó, tant perhom,
y tois estirem bé.

—Tumeu, ¿ke nu ets en es cungrés
de pedagogia?

—No, Tòni.

—¿Y kin señal? ¡Tú sempre sumiaves
amb sos cungressus de mèstres!

—Tens rahó. Nu hey he anat per pò
d'haverme de cuntentá en fé lu ke fan
es criats à sa taula des señós.

—¿Y ke fan?

—Miran y corren y diven si señó ó
nu señó; y lu més, lu més, se kedan
amb sus òssus.

—Bònu, ¿y akest pich, es mèstres,
ollá, ke no sèven à sa taula?

—Sí, però molts ke nu son mèstres,
perke hey vèven algun *empleo* ke lagra,
s'asseurán devant, se servirán, y..... si
keda un pòk de bròu.... vamus, no mus
pagarán milló per axò.

—Sempre guñareu kòlka còsa.

—Sí, será fácil ke mus vulgan lleva
à Deu de ses escolles, ke pens ke ya
n'está ben cansat de veure tant de tira-
muxell y ets atlòts de cada dia sun pit-
jós.

—Vòltrus nu haviau de volè ningú
en es cungrés ke no tengés sèt aïns de
práctica.

—Desenganet, Tòni; sense discursus
nu se fa llum, y per fé llum nu es pre-
cis essè pràctigs.

Señós Municipals de per devés sa
font de ses Tortugues: fa quatre mesos
qu'una pòbre dòna que tragina aygo de
sa font dita es víctima d'ets atlòts de
per aquell redòl que ja passa de *castaño*
oscuro, y es molt raro qu'encara no hey
haja hagut cap *Monosipal* de vostés que
heu haja afinat quant es veynats ja es-
tán cansats de veure ses mil insolències
d'ets atlòts que no la deixan may en
pau.

COVERBOS.

Una vegada hey havia un capellá molt
curt de gambals que li tocá es primé di-
mecres de Corema doná cendra.

Quant s'hi acostavan ets homos per
rèbre sobre es seu cap sa recordansa de
sa nòstra misèri, deya molt sèrio aque-
lles solemnes paraules:

—*Memento homo quia pulvis est in
pulverem reverteris.*

Però quant s'hi acostàren ses dònnes
pensá ell que no éra lo mateix un homo

qu'una dòna y quedá suspès sense sè-
bre qu'havia de dí.

Amb aquest apuro cridá s'escolá y li
digué qu'anás à n'el Bisbe à preguntá
qu'havia de dí à ses dònnes que n'aquell
moment no li recordava.

El Bisbe quant sentí aquesta pregunta
quedá admirat de s'ignorancia d'aquell
capellá, y exclamá:

—Diguéll qu'es un ruch, un idiòta,
que n'tal cas lo matex diuen à un homo
qu'à una dòna.

S'escolá partí y fós per malicia ó que
no'n sabés més, quant vé es capellá
digué:

—El molt Ilustrissim ha dit qu'era
un ruch ó una indiòta.

—¿Indiòta? ¡ca! no pòt sè, (digué es
capellá.)

Y cregent qu'allò era una broma del
Bisbe resolgué sortí de s'apuro diguent
à ses dònnes:

—*Memento dona quia pulvis, etc.*

Un pagès que feya de parayé s'aja-
gué à baix d'un pí molt frondós, y es
quedá dormit.

—¡Ah, pòlisa! (li cridá l'amo.) ¿No
te dona vergoña fé es vago de sa mane-
ra que'l fas, quant veus que tothom
trabaya? Vaja fé via qu'ets indigne de
sa llum des sòl.

—Ydò per axò es estat que'm som
ajagut à sombra, (respongué es missatge)

Vatx preguntá una vegada à un co-
nègut méu perque bevia tant y em con-
testá:

—Deya Hipócrates que per conservá
sa salut, convenia emborratxarsè una
vegada cada mes; y còm jò no estich
segú de sèbre cumplí es seu precepte
exactament, heu ensay tres vegades en
sa setmana perque sentiria molt ferhó
malament.

ANUNCIS.

L'IGNORANCIA publica anuncis curts à un real
sa retxa. Los reb s'Administradó Don Mateu
Rotger, Cadena de Cort, núm. 11.

Don March Pizá de Felanitx no va rèbre es
número de L'IGNORANCIA que s'Administració
d'aquest periòdich li enviá p'es corrèu dia 5
de aquest mes. Feym present sa séua queixa
perque no se repetèixa.

La Propaganda periòdich setmanal ilustrat.
Còsta 3 pessetes en s'añy y se publica à Ma-
drit, Plassa de l'Oriente núm. 2.

Bombes, màquines y tonells per ví bò y
barato. Dirigirsè à M. Leon Quillet, Carré de la
Verrerie núm. 4 París.

A s'Administració d'aquest setmanari hey
ha vènal una col·lecció des cèiebres *Calendaris*
Sarracossanos, que sortiren à llum desde l'añy
69 à n'el 73, y se tròba agotada s'edició. Se
donará amb conveniència.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Pòcas claus tancan moltes pòrtes*

SEMBLANSES.—1. *En que va blanch.*

2. *En que té bones cèus.*

3. *En que té copes.*

4. *En que no hey falta rendu.*

TRIÀNGUL.....*Rita-Iman-Casa-Andé.*

XARADA.....*Ca-pe-llá.*

CAVILACIÓ.....*Colomar.*

FUGA.....*Còbra fama y pòt à dormi.*

ENDEVINAYA.....*Un llum.*

GEROGLIFICH.



S : AGOST en q :
UN ÀRADE.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Fransa à una càpsa de pintures?
2. ¿Y un béch de llòro à un que no més té un uy?
3. ¿Y un tròs de fústa ampla y prima à n'es Sòl à las 11 d'es vespre?
4. ¿Y un quinqué à un capell de Municipal?
Jò som Jò.

QUADRAT DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que lligides
horizontal y verticalment, digan: sa 1.^a retxa,
un habitant d'Àfrica; sa 2.^a, una planta; sa 3.^a,
axí còm camina es carril; sa 4.^a, lo que diuen
à una que rapa altás; y sa 5.^a, lo que s'emplea
per fé calsa.

G. R. DE PHILIPPEVILLE.

PREGUNTES.

1. ¿Quant es mal que s'assèguin tretze perso-
nes à sa taula?
2. ¿Qual es s'hòmo més satisfet de sí mateix?
3. ¿Qu'es lo que no veu may Deu, pòques ve-
gades es Reys, y un ignorant de nòtros
heu veu à cada passa?

M. DULEY.

CAVILACIÓ.

LLEVAD

Compòndre amb aquestes sis lletres un llinat-
ge mallorquí.

EN PERE.

FUGA DE CONSONANTS.

.O..A .A .U.A .O..E .E.I

DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Ténch un bastó que no es méu
Amb viròlla de mangala
Y un cuarto dins una sala
Que també son de manlléu.

ELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

17 JUÑY DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.